

Griffiennr. :
Not. nr. : 66.97.2602/99

en

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 05 APRIL 2004

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, **negentiende** kamer, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken :

Gezien de stukken van de vervolging :

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE tegen :

1. _____, zonder beroep, geboren te _____ op _____, wonende te _____
2. _____, lerares, geboren te _____ op _____, wonende te _____
3. _____ met maatschappelijke uitbatingszetel te _____

verdacht van :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

A. De eerste en de tweede :

Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12 april 1962), zoals thans geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te

dan plaats (11 x 4,5) als overvoersleiding bij parkeren - BPA woongebied gesloten → strafv. instandh.

HOOGERE RECHTSPREKING

op 14 april 2004 door

tegen alle beschikkingen

op 15 april 2004 door dit tegen alle verzoeken

hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

**1. door op het terrein, gelegen te
straat ten kadaster gekend onder in
eigendom toebehorende aan
hogervernoemd,
een damplaat (L 11 m - diepte 4,5 m) als oeverversterking bij een
jachtwerf te hebben geplaatst**

**te op niet nader te bepalen datum in oktober
1995**

**2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand te hebben
gehouden,
te in de periode gaande van 1.11.1995 tot en
met 24.3.1997**

de feiten sub 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1 - 1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999)

B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

**op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1
door de instandhouding van de onder A.1 omschreven toestand**

1. de eerste en de tweede :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uit-

voering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

te **in de periode gaande van 25.3.1997 tot 3.7.1999**

2. de eerste, de tweede en de derde :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

te **in de periode gaande van 4.7.1999 tot 30.4.2000**

de feiten onder de tenlastelegging B thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1 - 1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999)

C. De eerste, de tweede en de derde :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, in casu :

op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1 door de instandhouding van de onder A.1 omschreven toestand

te **vanaf 1.5.2000 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 02 oktober 2003**

Nopens de procedure

1. De beklaagden werden gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 3 november 2003.

In toepassing van art. 2bis van de Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering werd bij tussenvonnis van 3 november 2003 Mr. als lasthebber ad hoc voor de aangewezen.

De zaak werd uitgesteld naar de openbare terechtzitting van 2 februari 2004

2. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaarding werd regelmatig betekend.

De dagvaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor te op 22 oktober 2003. De dagvaarding is ontvankelijk (art. 160 DORO).

De dagvaarding vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de telastleggingen en identificeert de eigenaars (de eerste en de tweede beklaagden) ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheken.

Het dossier bevat het ontvangstbewijs van 31 oktober 2003 van van het verzoek van de instrumenterende gerechtsdeurwaarder tot inschrijving van de dagvaarding in haar vergunningenregister (art. 161 DORO).

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

3. De rechtbank aanhoorde ter terechtzitting van 2 februari 2004
  - de vordering van het Openbaar Ministerie, uitgesproken door de substituut-procureur des Konings;
  - de beklaagde bijgestaan door meester
advocaat te
  - de beklaagde bijgestaan door meester
advocaat te
  - de beklaagde vertegenwoordigd
door de lasthebber ad hoc Mr. advocaat te

Nopens de tenlastgelegde feiten

4. De eerste en de tweede beklaagden worden vervolgd wegens het in strijd met de stedenbouwwetgeving plaatsen van een damplaat van 11 m lengte op 4,5 m diepte als oeverversterking op hun eigendom in oktober 1995 (telastlegging A). Zij worden tevens vervolgd voor de instandhouding ervan tot 2 oktober 2003 (telastlegging B.1, B.2 en C). De derde beklaagde wordt vervolgd voor de instandhouding van 4 juli 1999 tot 2 oktober 2003 (telastlegging B.2 en C).

5. De derde beklaagde exploiteert op het terrein dat eigendom is van de eerste en de tweede beklaagde en 100 m op 30 m groot is, een jachtwerf waar pleziervaartuigen op een ambachtelijke wijze worden gebouwd, hersteld en geborgen. Haar maatschappelijke zetel is aldaar gevestigd. Het terrein paalt aan twee bevaarbare waterlopen, en aan een privaatweg. Op het terrein staan twee grote afzonderlijke loodsen. Tussen deze loodsen, aan de oever van is een betonplaat van 6,20 m op 6,20 m aangebracht waarop een hijskraan staat om de plezierjachten uit het water te nemen.

6. De derde beklaagde werd opgericht bij notariële akte van 25 augustus 1993. De eerste en de tweede beklaagde stellen dat het bedrijf er reeds gevestigd is sedert de jaren dertig en dat zij het uitbaten met zijn huidige infrastructuur sedert 1955.

De eerste en de tweede beklaagden zijn, naast een derde, aandeelhouders/vennoten in de vennootschap. De eerste beklaagde is statutair zaakvoerder van de vennootschap.

7. Het terrein is volgens het bij koninklijk besluit van 14 september 1997 vastgesteld Gewestplan laatst gewijzigd bij besluit van de Vlaamse regering van 28 oktober 1998, gelegen in een parkaebied.

Het is tevens gelegen binnen de grenzen van het bij koninklijk besluit van 30 december 1970 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg nr.

Volgens dit aanlegplan is het terrein gelegen in een woonaebied.

Artikel 14 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen bepaalt dat de parkgebieden in hun staat bewaard worden of bestemd zijn om zodanig ingericht te worden, dat ze, in de al dan niet verstedelijkte gebieden, hun sociale functie kunnen vervullen.

Er is derhalve tegenstrijdigheid tussen dit B.P.A. en het gewestplan wat betreft de bestemmingsvoorschriften voor dit terrein. Volgens het arrest van de Raad van State nr. van 20 december 1983 inzake moet het bestemmingsvoorschrift 'woongebied' van dit B.P.A. dat in strijd is met deze van het gewestplan, voor dit bestemmingsvoorschrift parkgebied wijken en is bijgevolg het bestemmingsvoorschrift woongebied van dit B.P.A. van rechtswege opgeheven.

Krachtens artikel 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, heeft het gewestplan verordenende kracht en blijft het gelden totdat het door andere (ruimtelijke uitvoerings-)plannen kan worden vervangen na een herziening. Er mag alleen van worden afgeweken in de gevallen en in de vormen door het decreet bepaald. De brief van de bevoegde schepenen van 7 april 2003 aan de eerste beklagde waarin gesteld wordt dat in het landinrichtingsplan van de Vlaamse Landmaatschappij als "oostelijke woonzone" is opgenomen binnen dat inrichtingsproject en dat de "locatie van [het] bedrijf aan niet in vraag [wordt] gesteld", staat daaraan niet in de weg. Hetzelfde wordt opgemerkt ten aanzien van de door de beklagden neergelegde stukken nopens het ontwikkelingsplan, genaamd en nopens het ontwerp structuurplan van Overigens leest men in die laatste stukken enkel dat in bijzondere situaties, waarbij het voorbeeld wordt gegeven van een watergebonden bedrijf, overwogen kan worden om het bedrijf op te nemen in een zonerings die de bestaande activiteit mogelijkheden geeft tot verder functioneren.

De beklagden hebben die bestemmingswijziging door het gewestplan niet aangevochten voor de Raad van State. Thans voeren zij evenmin enige onwettigheid aan. De rechtbank vindt geen motieven om ambtshalve enige onwettigheid van dit planvoorschrift te weerhouden. De bewering van de beklagden dat deze bestemming "sinds jaren niet meer wenselijk" is en "nooit [zal] gerealiseerd worden" doet niets af aan het bindend en verordenend karakter van het vandaag geldend planvoorschrift. Overigens werden de gewestplannen destijds niet opgemaakt louter om de alsdan bestaande feitelijke bestemmingen een juridische grondslag te verlenen maar wel om de bestemmingen naar de toekomst toe te voorzien en te verzekeren. Het feit dat de bestemming van parkgebied vandaag nog niet is gerealiseerd is niet relevant voor de rechtsgeldigheid van het huidig gewestplan.

8. Op 3 december 1998 diende de derde beklagde een regularisatievergunningsaanvraag in voor het plaatsen van die damplanken alsook een vergunningsaanvraag voor het aanleggen van een betonplaat. Na ongunstig advies van het college van burgemeester en schepenen op 4 februari 1999 en van de gemachtigde ambtenaar op 22 april 1999 voor beide aanvragen, weigerde het college van burgemeester en schepenen de

regularisatieaanvraag en de gewone aanvraag bij twee afzonderlijke besluiten van 20 mei 1999 wegens strijdigheid van die werken met het gewestplanvoorschrift. Het administratief beroep tegen beide besluiten van de derde beklagde werd door de bestendige deputatie van de provincieraad bij twee afzonderlijke besluiten van 30 september 1999 verworpen. Ook de bestendige deputatie besloot tot de strijdigheid van de aangevraagde werken met het geldend planvoorschrift. Het besloot tevens dat de werken ook volgens de alsdan geldende afwijkingsmogelijkheden niet kon worden toegestaan. Bij ministerieel besluit van 14 mei 2001 werden de beide beroepen van de derde beklagde tegen de beide besluiten van de bestendige deputatie verworpen.

Uit de in het straf dossier voorliggende stukken uit het administratief komt naar voor dat wederrechtelijk een damwand werd geplaatst met metalen damplanken over een lengte langs de oever van ongeveer 10 m en een diepte van 4,50 m. De gewone vergunningsaanvraag strekte ertoe om bovenop de gebarsten betonplaat een nieuw betonnen plateau van 144 m² groot en 25 cm dik aan te brengen. Dat nieuw plateau zou ruim driemaal groter zijn dan het huidige en de oever moeten verbinden met de toegangspoort van één der loodsen. De lengte van de betonplaat zou langs de oever uitgebreid worden van 6,20 m tot 10. Bij het wederrechtelijk plaatsen van de damwand werd kennelijk rekening gehouden met de geweigerde uitbreiding van de betonplaat.

De minister overwoog o.m. dat de damwand niet enkel geplaatst werd om de oever te verstevigen maar ook in functie van de voorziene uitbreiding van de betonplaat zodat dit niet louter als instandhoudings- en/of onderhoudswerken kan worden beschouwd. En verder dat de beide aanvragen strijdig zijn met de planologische bestemming van het parkgebied en dat door het verlenen van bouwvergunningen de eigenlijke bestemming van het parkgebied nog meer zou geschonden zijn dan nu reeds het geval is waardoor de realisatie van het parkgebied in het gedrang zou worden gebracht. Maar ook dat uit een aantal adviezen en documenten kon worden opgemaakt dat er ter plaatse in de toekomst mogelijk een wijziging in de planologische bestemming zou worden tot stand gebracht doch dat het echter enkel mogelijk is de aanvragen te toetsen aan de bindende en verordenende voorschriften van het vigerende gewestplan. Tot slot vond de minister een bijkomend weigeringsmotief in de toen geldende bepalingen van artikel 158 en 159 DORO die een regularisatievergunning slechts mogelijk maakten indien een vergelijk was toegestaan door de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur en de voorgestelde transactie was betaald. In dit geval had de stedenbouwkundige inspecteur zijn toestemming met een vergelijk geweigerd.

9. Bij proces-verbaal van 22 december 1999 stelde de bevoegde ambtenaar van de dienst stedenbouw en ruimtelijke planning van

ter plaatse de wederrechtelijke werken van "*het plaatsen van een damwand als oeverversteving bij een jachtwerf*" vast. De eerste beklagde verklaarde dat hij die werken begin oktober 1995 heeft uitgevoerd.

10. Bij brief van 9 augustus 2002 aan de procureur des Konings vordert de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur in toepassing van artikel 149, § 1 DORO het herstel van de plaats in de vorige staat door het verwijderen van de damwand en van alle afbraakmaterialen van het terrein. Met daaraan gekoppeld een dwangsom van € 125 per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Op 16 september 2002 verklaarde de eerste beklagde niet bereid te zijn vrijwillig uitvoering te geven aan het gevorderde herstel. Als motief gaf hij op: "*De oeverversteving is noodzakelijk voor de werking en de veiligheid van mijn bedrijf.*". De tweede beklagde verklaarde hetzelfde op 24 januari 2003.

Hoewel het college van burgemeester en schepenen dit had aangekondigd, heeft het geen herstellvordering ingediend.

11. Het aan de eerste en de tweede beklagde tenlastgelegde feit van het plaatsen van een damwand is bewezen.

Die plaatsing was en is wél vergunningplichtig. Anders dan de beklagden stellen gaat het niet om louter niet-vergunningplichtige instandhoudings- en/of onderhoudswerken als bedoeld in artikel 44, § 1, 1° van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, later artikel 42, § 1, 1° van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996. Het gaat evenmin om instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit als bedoeld in artikel 99, § 1, 1° DORO. Daargelaten de lezing van die laatste bepaling dat dit begrip kennelijk enkel werken dekt die het gebruik van het *gebouw* ongewijzigd voor de toekomst veilig stellen, blijkt uit de feiten dat de beklagden met het plaatsen van die damwand niet enkel de instandhouding van de bestaande betonplaat beoogden, maar die plaatsing ook in functie van de geweigerde forse uitbreiding van die betonplaat hebben verwezenlijkt.

Het staat vast dat de beklagden die plaatsing hebben gedaan zonder te beschikken over een voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke bouwvergunning (telastlegging A.1).

12. Het staat tevens vast dat de wederrechtelijk geplaatste constructie tot op heden wordt in stand gehouden door de beklagden.

Artikel 146 DORO, zoals gewijzigd bij decreet van 4 juni en 21 november 2003, bepaalt dat de strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, niet geldt voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Het parkgebied wordt in die bepaling beschouwd als een ruimtelijk kwetsbaar gebied. Bijgevolg geldt de strafsanctie voor de tenlastgelegde instandhouding wel.

De tenlastgelegde instandhouding (A.2, B.1 en B.2) is naar genoegen van recht bewezen.

Nopens de strafrechtelijke verantwoordelijkheid

13. Alle beklaagden zijn strafrechtelijk verantwoordelijk voor de hen tenlastgelegde feiten.

De wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen is in werking sinds 2 juli 1999.

Krachtens artikel 5 Sw. is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek (geen occasioneel) verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

In casu is dat duidelijk het geval. Het aldaar exploiterend bedrijf heeft niet enkel de regularisatieaanvraag voor de geïncrimineerde periode ingediend maar verbindt bovendien uitdrukkelijk het lot van haar verdere exploitatie aan het verdere behoud van die wederrechtelijk geplaatste damwand.

14. Een cumulatie in de vervolging van rechtspersoon en natuurlijke persoon is ook mogelijk. Wanneer de geïdentificeerde natuurlijke persoon het misdrijf wetens en willens heeft gepleegd, zoals in casu, dan kan hij samen met de rechtspersoon veroordeeld worden (art. 5, tweede lid Sw.).

Uit de stukken blijkt duidelijk dat de eerste, de tweede en de derde beklagde zich zeer bewust waren van de vergunningplicht en de wederrechtelijke instandhouding. De regularisatieaanvraag werd door de eerste en de tweede beklagde ingediend namens de derde beklagde.

Hieruit volgt dat de eerste en de tweede beklagde als natuurlijke personen, samen met de derde beklagde als rechtspersoon, kunnen worden veroordeeld.

Het feit dat de derde beklaagde niet strafrechtelijk aansprakelijk kon worden gesteld voor de wederrechtelijke oprichting en instandhouding tot 3 juli 1999 die voor haar rekening werd gedaan, neemt op zich niet weg dat zij wél strafrechtelijk aansprakelijk kan worden gesteld voor de wederrechtelijke instandhouding ervan tijdens de geïncrimineerde periode, dit is na de inwerkingtreding van de Wet van 4 mei 1999.

Het strafbaar feit van instandhouding bestaat in het schuldig verzuim van de beklaagden aan het bestaan van de wederrechtelijk uitgevoerde werken een einde te maken in de geïncrimineerde periode.

Nopens de straffen

15. De bewezen verklaarde betichtingen lastens de beklaagden zijn telkens de uiting van éézelfde strafbare gedraging, zodat voor ze samen telkens slechts één straf moet worden opgelegd.
16. In hoofde van de eerste en de tweede beklaagden kunnen de inbreuken krachtens artikel 146 DORO worden bestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van € 26 tot € 400.000 of met één van deze straffen alleen.
17. In hoofde van de derde beklaagde met een geldboete van € 133,33 tot € 800.000.

In hoofde van rechtspersonen dient immers bij het opleggen van een geldboete rekening te worden gehouden met de specifieke berekeningswijze voor het bepalen van het minimum en maximum van de geldboete van toepassing op de rechtspersonen.

Artikel 41bis Sw. bepaalt dat wanneer de wet op het feit een vrijheidsstraf en/of geldboete toegepast op de rechtspersoon een geldboete zal zijn van minimum € 500 vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de minimumvrijheidsstraf, doch niet lager dan de minimumgeldboete gesteld op het feit. De maximumgeldboete zal € 2.000 zijn vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de maximumvrijheidsstraf, doch niet lager dan het dubbele van de maximumgeldboete gesteld op het feit.

18. De beklaagden hebben de inbreuken bedrijfsmatig gepleegd. Zij hebben hun eigen belang gesteld boven het belang dat de gemeenschap heeft bij het behoud van een leefbare ruimte en de handhaving van de regels van de ruimtelijke ordening. Zij hebben wetens en willens het bouwmisdrijf gepleegd en instandgehouden ervan uitgaand dat éénmaal het bouwwerk er stond het moeilijk zou

verwijderd worden en de bevoegde overheden dan wel de bestemming van het gebied waar het terrein is gelegen zouden aanpassen.

Nu de feiten van aard zijn dat zij gestraft kunnen worden met een werkstraf of met één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar moet de afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden in acht genomen worden bij de toepassing van de strafwet.

Mede gelet op hun blanco strafrechtelijk verleden en de beperkte omvang van de inbreuk wordt aan de eerste en de tweede beklagde een geldboete opgelegd die deels met uitstel wordt verleend.

De rechtbank heeft geen gegevens over het strafrechtelijk verleden van de beklagde rechtspersoon en neemt derhalve aan dat dit gunstig is. Anderzijds houdt de rechtbank rekening met het feit dat het misdrijf bedrijfsmatig werd gepleegd en daardoor ook inkomsten konden worden verworven. Een geldboete zoals hierna bepaald is dan ook passend.

Dit zal de beklagden ertoe aanzetten zich in de toekomst beter aan de regels te houden.

19. De feiten, zoals hoger omschreven, werden gepleegd deels voor, deels na 1 januari 2002, datum vanaf welke de geldboeten worden uitgedrukt in EURO en de opdecimes werden gebracht op 40.

Nopens de gevorderde herstelmaatregel

20. Wat betreft het door de stedenbouwkundige inspecteur gevorderde herstel vragen de eerste en tweede beklagden aan de rechtbank uitstel (sine die) tot het ruimtelijk uitvoeringsplan gerealiseerd is ervan uitgaand dat dit RUP zal opgemaakt worden én dat het de bestemming van het betrokken gebied zal aanpassen aan de huidige locatie en exploitatie van het bedrijf van de derde beklagde.

De rechtbank gaat op dit verzoek niet in omdat de schuld van de beklagden en het onvergund karakter van de wederrechtelijke werken vaststaan zodat de uitspraak hierover zich zonder verwijl opdringt. De rechtbank moet en mag haar uitspraak niet uitstellen in afwachting van nog op te starten planologische initiatieven waarvan de resultaten geenszins kunnen voorspeld worden in de zin zoals de beklagden dat zelf graag willen geloven of in afwachting van een mogelijke nieuwe vergunningsaanvraag op grond van artikel 195bis, 3° DORO.

21. De rechtbank gaat evenmin in op het verzoek van de beklaagden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof in verband met de discriminatie die zij menen te vinden in artikel 145ter DORO waar volgens hen klasse drie ingedeelde inrichtingen, zoals de derde beklagde, uitgesloten worden van de mogelijkheid tot het aanvragen van een planologisch attest. De beklaagden hebben zo'n attest niet aangevraagd hoewel ook andere dan milieuvergunningplichtige bedrijven onder de in artikel 145ter DORO voorwaarden toegelaten worden om een planologisch attest aan te vragen. Het antwoord van het Arbitragehof op de vraag is voor de oplossing van het huidig geschil in de voormelde omstandigheden niet relevant.
22. De herstellvordering van de stedenbouwkundige inspecteur is ontvankelijk. Zij is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk. Uit het voorgaande is gebleken dat de beklaagden zich er niet toe beperkt hebben om de beweerd aanwezige geërodeerde houten damplanken te vervangen door metalen damplanken, maar die damwand ook hebben uitgebreid in functie van de (later) niet-vergunde uitbreiding van de betonplaat. In zoverre de beklaagden de kennelijke onredelijkheid steunen op de beweerd planologische initiatieven van "de overheid" gaan zij eraan voorbij dat die van _____ en/of het college van burgemeester en schepenen uitgaan. Het is niet het college van burgemeester en schepenen maar de stedenbouwkundige inspecteur die het herstel vordert.
23. Aan de rechtbank komt geen opportuniteitsbeoordeling van het gevorderde herstel toe. Inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening is het van essentieel belang dat die beoordeling wordt overgelaten aan de bevoegde overheden die oordelen op grond van het algemeen belang. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met de wettelijke opdracht van de terzake bevoegde overheid. Artikel 6.1 E.V.R.M. noch artikel 144 van de grondwet vereisen dat de opportuniteit van de herstellvordering aan de controle van de rechtbank wordt onderworpen (Arbitragehof, nr. _____ 21 maart 1996; nr. _____ 28 maart 2002; nr. _____ 26 november 2003). De beperking tot de legaliteitscontrole blijkt nog uit het bepaalde in artikel 149, § 1, vierde lid DORO in verband met de voorrangregel bij niet overeenstemmende herstellvorderingen, artikel 149, § 3 DORO in verband met de specifieke motiveringsplicht voor bepaalde herstellvorderingen, en artikel 150 DORO dat evenmin een opportuniteitstoezicht voorziet.
24. De beklaagden verzoeken de rechtbank om de herstellvordering van de stedenbouwkundige inspecteur voor advies voor te leggen aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid. Artikel 198bis, tweede lid DORO bepaalt dat de rechter ingediende vorderingen voor inbreuken, die dateren van voor 1 mei 2000 maar die nog niet voor eensluidend advies werden voorgelegd aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, alsnog kan

voorleggen voor advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid. Aangezien de voor 1 mei 1999 wederrechtelijk opgerichte constructie tot op heden is in stand gehouden en de telastlegging ook de instandhouding na die datum omvat, kan geen toepassing worden gevraagd van deze bepaling die overigens krachtens de logica van het eerste lid van dat artikel 198bis DORO nog niet in werking is getreden.

25. In casu moet de gevorderde dwangsom per dag worden opgelegd nu uit de behandeling van de zaak en het strafdossier is gebleken dat de beklaagden niet uit eigen beweging zullen overgaan tot dat herstel. De op te leggen dwangsom moet de beklaagden er toe aan zetten het rechterlijk bevel effectief uit te voeren.

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935 ;
art. 162, 182, 184, 185§2, 189, 190, 194 Wetboek van Strafvordering ;
art. 2, 3, 38, 39, 40, 41, 65, 66, 100 Strafwetboek, alsmede de
wetsbepalingen zoals in de tenlasteleggingen hiervoor aangehaald;
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
art. 8 en 14 §1 van de Wet van 29 juni 1964;
artikel 1385bis Ger.W.

DE RECHTBANK, recht doende OP TEGENSPRAAK,

Veroordeelt de beklaagde **voor de hierboven**
omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A1, A2, B1, B2 en C
samen tot een GELDBOETE van DRIEHONDERD EURO.

Verhoogt de geldboete met veertig decimes, aldus gebracht op duizend vijfhonderd euro.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 21 DAGEN.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde wat betreft de uitgesproken GELDBOETE van DRIEHONDERD EURO of een vervangende gevangenisstraf van 21 dagen zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

*****

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A1, A2, B1, B2 en C samen tot een GELDBOETE van DRIEHONDERD EURO.

Verhoogt de geldboete met veertig decimes, aldus gebracht op duizend vijfhonderd euro.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 21 DAGEN.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde wat betreft de uitgesproken GELDBOETE van DRIEHONDERD EURO of een vervangende gevangenisstraf van 21 dagen zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

*****

Veroordeelt de beklaagde **voor de**
hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen B2 en C
samen tot een GELDBOETE van VIJFHONDERD EURO.

Verhoogt de geldboete met veertig decimes, aldus gebracht op tweeduizend vijfhonderd euro.

*****

Zeet dat de beklaagden **en**
verplicht zijn ELK een bedrag van TIEN
EURO, verhoogd met veertig decimes, aldus gebracht op VIJFTIG EURO,
te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds
tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklaagden **en**
solidair tot de kosten, gevallen aan de
zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot
op 62,40 EUR.

Legt de veroordeelden **en**
eveneens een vergoeding op van
VIJFENTWINTIG EURO in uitvoering van art. 71 van de Wet van 28 juli
1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van art. 91 van
het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen
reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door het
Koninklijk Besluit van 23 december 1993 en van 11 december 2001.

Beveelt het herstel van de plaats in de vorige staat binnen een termijn van
één jaar, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis
Ger.W., door het verwijderen van de damwand en van alle
afbraakmaterialen van het terrein onder verbeurte van een dwangsom van
€ 125 per dag.

